

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.505 van 26 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DER CELEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"U werd op 23 mei 2008 van 9u23 tot 11h25 gehoord in het gesloten opvangcentrum 127 bis te Steenokkerzeel, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is. Uw advocaat, meester Stefan Van der Celen, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kosovo, meer bepaald uit Tersten, gemeente Kamenica. Volgens uw verklaringen werd u in mei 2001, toen u aan het werk was op het veld, ontvoerd door een tiental gewapende en gemaskerde personen van het UCPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit of Bevrijdingsleger van Preševo, Medveda en Bujanovac) die u meegenomen zouden hebben naar hun kamp in Qarr, Servië. Na 3-4 dagen zou u getracht hebben te vluchten, doch dit zou u verhinderd zijn. U zou daarop 2 weken in een bunker hebben moeten verblijven, terwijl u overdag zou ingezet zijn om loopgraven te graven. Na die 2 weken zou u in de keuken van het

kamp tewerkgesteld zijn. Een tiental dagen later zou u 's nachts gevlucht zijn. U zou naar Kamenica gegaan zijn, waar u 3-4 maanden verbleven zou hebben. In die tijd zou u tweemaal naar de politie gegaan zijn, maar volgens uw verklaringen waren zij niet geïnteresseerd in uw verhaal. U zou ook één keer naar KFOR (Kosovo Force) gegaan zijn. Daar zou men notities genomen hebben, maar u zou hier geen kopie van gekregen hebben noch gevraagd hebben. De volgende 6-7 maanden zou u in Gnjilane verbleven hebben. De periode daarna tot 2005-2006 weet u niet precies wanneer u waar verbleven heeft, maar het zou wel steeds in Pristina, Kamenica en Gnjilane geweest zijn. In 2005-2006 zou u in Macedonië geleefd hebben. U verklaarde dat de mensen van het UCPMB nog steeds elke twee maanden bij u thuis zouden langskomen. Begin april zou u uw land van herkomst verlaten hebben. U zou in België aan een vals Litouws paspoort geraakt zijn waarmee u hoopte via Oostende naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Bij een controle zou men gemerkt hebben dat dit paspoort gestolen was. U zou een ander paspoort verkregen hebben en zou België via de luchthaven van Zaventem verlaten hebben. Bij de paspoortcontrole in Londen zou u door de mand gevallen zijn en zou u terug op het vliegtuig naar België gezet zijn. Bij uw terugkeer in België diende u op 22 april 2008 een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u ontvoerd en gedood te worden door leden van het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare of Albanees Nationaal Leger). U heeft geen documenten voorgelegd.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vastgesteld te worden dat de feiten die aan de oorsprong liggen van uw problemen, meer bepaald de gedwongen rekrutering bij het UCPMB, dateren van mei 2001, meer dan zeven jaar geleden. U verklaarde dat u de laatste jaren, die u hoofdzakelijk in Kosovo hebt doorgebracht, geen problemen meer heeft gekend (CGVS-gehoorverslag pp. 10 & 14) aangezien de ex-leden van het UCPMB niet wisten waar u was. U verklaarde wel dat ze nog steeds om de paar maanden naar u informeren bij uw familie (CGVS-gehoorverslag p. 11). Dit kan echter op zich niet gelijkgesteld worden met een persoonsgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch kadert dit binnen de definitie van subsidiaire bescherming. Het betreft hier problemen van louter interpersoonlijke, eventueel strafrechtelijke, aard. Bovendien hebt u niet aangetoond dat, indien u werkelijk persoonlijk problemen zou gehad hebben/ zou krijgen, u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Kosovo. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten bescherming willen en kunnen bieden aan diegenen die problemen hebben/vrezen. Er zijn in Kosovo wettelijke mechanismen voor de opsporing, rechtsvervolging en bestraffing van daden van vervolging. Zo bijvoorbeeld werd Shefqet Musliu, die een leidende rol vervulde binnen het UCPMB en die u zelf ook noemde, in 2004 veroordeeld tot 12 jaar door een rechtbank in Gnjilane. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het internationaal bestuur in Kosovo op 17 april 2003 de administratieve instructie nr. 2003/09 afgekondigd. Hierin wordt het AKSh, die u vreest bij een eventuele terugkeer, overeenkomstig UNMIK verordening nr. 2001/12 dd. 14 juni 2001, bestempeld als een terroristische groepering. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politieke autoriteiten in Kosovo hier krachtadig tegen op. De internationale autoriteiten zijn immers uitdrukkelijk gemandateerd met de bescherming van de openbare orde en het garanderen van de veiligheid in Kosovo. Ook deze informatie is aan het administratief dossier toegevoegd. Uw verklaringen dat u in de periode net na uw gedwongen rekrutering tweemaal klacht zou hebben ingediend bij de politie en éénmaal bij KFOR, waarvan u overigens niet het minste begin van bewijs kan voorleggen, doen niets af aan deze vaststelling.”

2.2. Verzoeker stelt in een eerste middel dat de verwerende partij volledig voorbijgaat aan de constitutieve elementen van het dossier. Hij doet gelden dat niet kan worden volstaan met een eenvoudige verwijzing naar het feit dat er een krachtadig optreden zou zijn van de lokale autoriteiten tegen een terroristische organisatie zoals het AKSh om daaruit te besluiten dat er geen gevaar meer dreigt voor verzoeker in zijn land van herkomst, dat dit, behoudens de veroordeling van Shefqet Musliu, met geen enkel middel wordt gestaafd, dat het AKSh door

de verwerende partij wordt erkend als zijnde een terroristische organisatie, dat leden ervan nog steeds naar hem op zoek zijn, dat het krachtdadige optreden waarvan sprake geen realiteit te noemen is en dat het feit dat de groepering nog actief is duidelijk maakt dat geen bescherming kan worden geboden door de lokale en nationale overheden. Het feit dat de ontvoering door UCPMB reeds meer dan zeven jaar geleden is, is geen indicatie dat er geen onmiddellijke vrees zou zijn voor verzoeker, zo stelt hij. Zijn woning wordt tot vandaag nog steeds bezocht door voormalige leden van het UCPMB en het AKSh. De motivering van de bestreden beslissing is om die reden totaal onaanvaardbaar en gebrekkig.

Verzoeker herhaalt voorts zijn asielrelaas in functie van de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en stelt, dat niettegenstaande er een objectieve vrees moet kunnen worden aangenomen, een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat en de asielzoeker niet reeds in het verleden vervolgd moet zijn geweest.

2.3. In een tweede middel haalt verzoeker de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus aan. Hij verwijst andermaal naar zijn asielrelaas, stelt dat hij een risico loopt op foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst en betoogt dat de verwerende partij op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie heeft gegeven omtrent het gemotiveerde verzoek tot toekenning van deze status.

2.4. De Raad is van oordeel dat de beide middelen samen moeten worden onderzocht.

2.4.1. In zoverre verzoeker betoogt dat elke appreciatie omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ontbreekt, treedt de Raad de verwerende partij bij waar die stelt dat de motivering van de bestreden beslissing aanvangt met de zinsnede "Er dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingendefinitie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming", waarna uitgebreid en omstandig gemotiveerd wordt om welke redenen verzoeker niet in aanmerking komt voor beide statuten. Het tweede middel mist in zoverre feitelijke grondslag.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling zoals de in casu aangevochtene, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker is ertoe gehouden alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst uit te putten of, indien hij dat niet deed, aannemelijk te maken dat hij daarvoor een gegronde reden had.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker, niettegenstaande het feit dat hij verklaarde dat hij net na zijn gedwongen rekrutering tweemaal klacht zou hebben ingediend bij de politie en éénmaal bij KFOR (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p 8), daarvan geen begin van bewijs neerlegt. Verzoekers verklaring dat hij op geen enkel moment in het bezit werd gesteld van documenten met betrekking tot zijn klachten, is niet aannemelijk. Gelet op het feit dat de bewijslast in principe bij de asielaanvrager ligt en gezien het gebrek

aan stavingstukken, kan er niet zonder meer toe worden besloten dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op bescherming in het land van herkomst.

Voorts blijkt uit de stukken van het dossier dat het AKSh (de groepering die naar luid van verzoekers eigen verklaringen het UCPMB opvolgde, nadat die had opgehouden te bestaan, en waarvan de leden voor 50 % UCPMB'ers zijn (ibid., p 9)) overeenkomstig UNMIK verordening nr. 2001/12 dd. 14 juni 2001, bestempeld wordt als een terroristische groepering en dat Shefqet Musliu, een leidende figuur binnen het UCPMB en door verzoeker zelf genoemd, in 2004 is veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf. Verzoeker weerlegt deze informatie niet, doch stelt enerzijds dat deze informatie niet genoeg is om een krachtdadig optreden aan te tonen, en anderzijds dat het feit dat de terroristische groepering nog steeds actief is, impliceert dat geen bescherming kan worden geboden door de lokale en nationale overheden. De bewijslast ligt, zoals reeds eerder gesteld bij verzoeker. Tegenover de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden kan verzoeker zich niet vergenoegen met te stellen dat deze niet toereikend zouden zijn. Verzoeker verklaarde zelf problemen te hebben gehad met het UCPMB en het AKSh en ontkent niet dat een leidend figuur binnen het UCPMB werd veroordeeld tot een aanzienlijke gevangenisstraf, noch dat de organisatie als een terroristische groepering wordt bestempeld. Gesteld tegenover deze informatie maakt verzoeker, die zich beperkt tot loutere beweringen, geenszins aannemelijk dat de overheid in zijn land van herkomst niet bij machte of onwillig zou zijn om bescherming te bieden. Voor zover verzoeker nog argumenteert dat bescherming niet kan worden geboden nu het AKSh nog actief is in de regio, dient erop gewezen dat niet kan worden verwacht dat de bescherming door de overheden in het land van herkomst totaal en onafgebroken is. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Verzoeker brengt, in acht genomen de gegevens van het administratief dossier en in acht genomen het voorgaande waaruit blijkt dat de bescherming van de staat geen resultaatsverbintenis inhoudt, geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in de bedoelde zin kan rekenen vanwege de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Om deze reden alleen al voldoet hij niet aan de voorwaarden opdat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend.

2.4.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op grond van de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam kon overgaan tot de bestreden weigeringsbeslissing. Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond. Bijkomend stelt de Raad vast dat geen begin van bewijs voorligt met betrekking tot verzoekers nationaliteit en identiteit, hetgeen een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas inhoudt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A WIJNANTS.